

Z obsahu:

„Znovuobjevení křtu“

V přípravě na jubilejní rok 2000 jde o to, aby všichni věřící znovu objevili svátost křtu svatého jako základ své křesťanské existence.

– strana 4 –

Liberalizace drog

Na aktuální téma...

– strana 6 –

Těžký kov

Týdeník Catholic Times ve strnulém údivu zjišťuje, že „těžký kov“ – „Heavy Metal“ – je poznamenán satanskými hesly a že je skutečně inspirován zlem.

– strana 7 –

Obrátte se a věřte evangeliu

Stojíme opět na počátku postní doby.

– strana 8 –

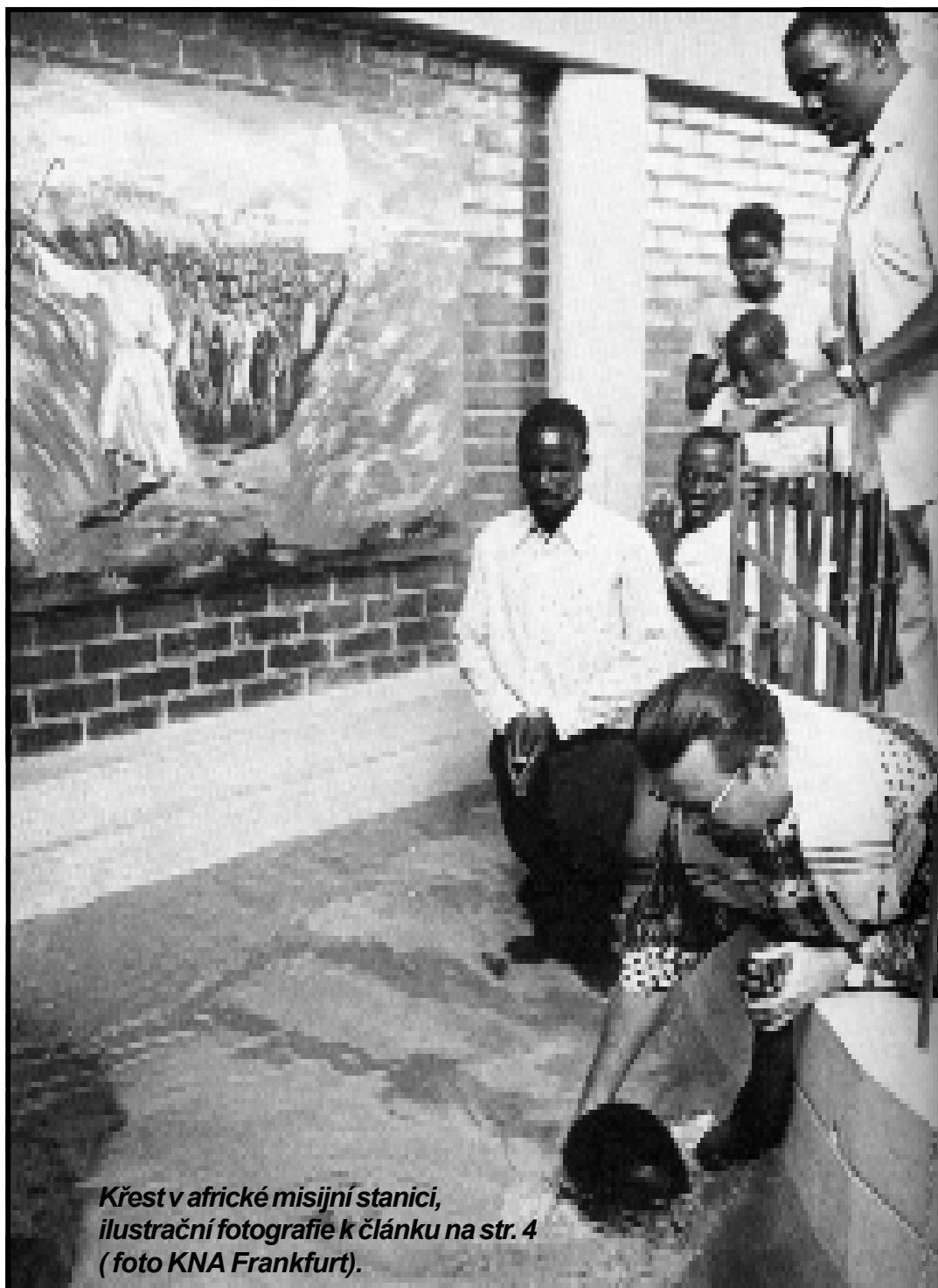
Popelec

– strana 9 –

Maria, životodárný Pramen

11. únor – Panny Marie Lurdské.

– strana 10 –

*Křest v africké misijní stanici,
ilustrační fotografie k článku na str. 4
(foto KNA Frankfurt).*

Dar smíření

1. Všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. V tomto Týdnu modliteb za jednotu křesťané, katolíci, pravoslavní, anglikáni a protestanti se horlivěji shromáždí, aby se společně modlili. Rozdělení mezi Kristovými učedníky je tak zřejmou kontradikcí, že jim to nedovoluje rezignovat, aniž by se za to necítili nějakým způsobem odpovědní.

Tento zvláštní týden má za cíl pobádat křesťanská společenství k intenzivnějšímu úsilí v modlitbě, aby zároveň zakoušela, jak je to krásné, když bratři žijí pospolu. Navzdory napětí, které někdy vyvolávají existující odlišnosti, tyto dny již jakýmsi způsobem dávají předem zakoušet radost, jakou bude působit plné společenství, až se konečně uskuteční.

2. Smíšená mezinárodní komise složená ze zástupců katolické církve a ekumenické rady církví, jež každý rok připravuje texty pro tento Týden modliteb, navrhla pro tento rok téma smíření, inspirující se druhým listem sv. apoštola Pavla Korintánům.

Apoštol hlásá především velkou zvěst. V Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Boží Syn vzal na sebe hřích člověka a dosáhl odpuštění, a tak obnovil naše společenství s Bohem. Vždyť Bůh chce smíření s celým lidstvem.

Z listu Korintským jasně vyplývá, že smíření je Boží milost. Na druhé straně se však také tvrdí, že Bůh nás pověřil, abychom sloužili tomuto usmíření, že nám uložil zvěstovat toto smíření. Zvěstovat je tedy zavazuje všechny učedníky Páně. Jaká je ale naděje, že jim lidé budou naslouchat, když je vyzívají ke smíření, jestliže oni sami jako první nežijí v plně usmířených poměrech s těmi, s nimiž mají stejnou víru.

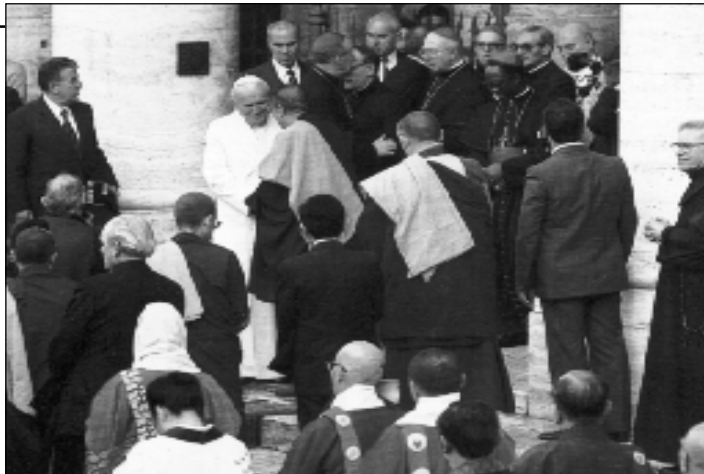
3. Tento problém musí trápit svědomí každého věřícího v Ježíše Krista, který zemřel,

aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno. Nicméně, ať nás posiluje jistota, že navzdory našim slabostem Bůh pracuje s námi a nakonec uskuteční své plány. V tomto smyslu nám přehled ekumenických událostí často poskytuje důvody k naději a k povzbuzení. Díváme-li se na svět od II. vatikánského koncilu do dnešního dne, situace vztahů mezi křesťany se hodně změnila. Křesťanské společenství je jednodušší a duch bratrství je zřejmější.

Nechybí jistě důvody ke smutku a obavám. Přesto ale dochází každý rok k událostem, které kladně působí na úsilí o plnou jednotu. V minulém roce došlo při různých příležitostech k intenzivním kontaktům s různými církvemi a různými společenstvími východu i západu. Některé z těchto událostí vyvolaly zájem hromadných sdělovacích prostředků, jiné zůstávají ve stínu, ale nejsou o nic méně užitečné.

Rád bych zvláště upozornil na rostoucí spolupráci v institutech vědeckého bádání nebo na univerzitách. Přínos, který mohou tyto iniciativy dát k řešení problémů otevřených mezi křesťany v historické, teologické, disciplinární nebo duchovní oblasti, je jistě důležitý, ať již k překonávání nepochopení minulosti, či při hledání společné pravdy. Tato spolupráce není jen metodou, která je dnes nezbytná, zde se zakouší již forma sdílení záměrů.

4. Z minulého roku bych chtěl připomenout společnou

Jan Pavel II. při setkání s vysokými představiteli křesťanských a nekřesťanských náboženství – ilustrační fotografie (archiv).

deklaraci podepsanou s jeho svatostí Karekinem I., katolíkem všech Arménů. S touto starobylou církví, jež se zvláště v tomto století obohatila svědectvím zástupu mučedníků, existoval sporný kristologický bod, sahající až k chalcedonskému koncilu roku 451, tedy více než 1500 let. Teologické nepochopení, jazykové těžkosti a kulturní odlišnosti zabraňovaly po všechna ta staletí opravdovému dialogu.

Pán nám k naší hluboké radosti dal, abychom konečně uznávali stejnou víru v Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka. Předtím jsme ve společné deklaraci uznali, že je Bůh dokonalý ve svém božství. Člověk dokonalý ve svém lidství. Božství je spojeno s jeho lidstvím v osobě jednorozného Božího Syna ve spojení, které je skutečné, dokonalé, bez smíšení, beze změny, bez rozdělení a bez jakékoli formy oddělení.

V novém roce jsem se kromě toho setkal s mnoha bratři jiných církví a církevních společenství, jako s jeho milostí Dr. Georgem Leonardem Kchörym, arcibiskupem s Canterbury, a s jinými osobnostmi, které mě přišly do Říma navštívit. I mimo toto město, na svých cestách, jsem se s opravdovou radostí setkal se zástupci jiných církví, usilujících vydávat svědectví víře v Krista a hledající

spolu s místními katolíky společenství. Existuje také mnoho malých, ale významných kroků ke smíření srdcí a myslí. Boží Duch nás povede k vzájemnému plnému pochopení a ke kýženému cíli plného společenství.

5. Mezi křesťany, bohužel, zůstávají spolu s doktrinárními obtížemi i trpkosti. Zdráhavost, projevy nedůvěry, které někdy vyústí do projevu neodůvodněné útočnosti. To znamená, že musí být zintenzivněn jak duchovní ekumenizmus, spočívající v obrácení srdce, obnovení myslí, v osobní a společenské modlitbě, tak teologický dialog. Takové úsilí musí růst právě nyní, když se blížíme k velkému jubileu, mimořádné příležitosti pro všechny křesťany, aby společně přinesli generaci nového tisíciletí radostnou zvěst o smíření.

Tento první rok příprav na jubileum má téma: *Ježíš Kristus, jediný spasitel světa dnes, včera a vždycky*. V Tertio millennio adveniente jsem vyzdvihl, že z ekumenického hlediska bude tento rok velmi důležitý, abychom společně obrátili svůj pohled na Krista, jediného Pána, a usilovali o to stát se v něm jedno, podle jeho modlitby k Otci. Se všemi, kteří se tento týden modlí za jednotu i my prosíme Pána o dar smíření.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Liturgická čtení

1. čtení – Job 7,1–4.6–7

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dni jeho jako dni nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci souzení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dni jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuji, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužije štěstí.“

2. čtení – 1 Kor 9,16–19.22–23

Bratři! Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařízeno, plním tak jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Evangelium – Mk 1,29–39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala. Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoloval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

Myšlenka na neděli

NEBEZPEČNÁ HOREČKA

Zamyšlení nad úryvkem Mk 1,29–39

Uzdravil mnoho nemocných a mnoho zlých duchů vyhnal

Ježíš skončil své kázání pro kafarnaumské. Vychází ze synagogy nikoliv, aby si odpočinul, ale aby svá slova proměnil ve skutky. Ukazuje ti, že správné pastorační úsilí spojuje vždy hlásání Božího slova s účinnými skutky lásky. Vstupuje do Šimonova a Ondřejova domu, který se promění na místo hojného Božího dobrodiní.

Petrova tchyně je upoutána na lůžko. Choroba spoutala její ruce a nohy. Zlá horečka umí způsobit, že ten, kdo s ochotou posluhoval druhým, je náhle ve své bezmocnosti odkázán na jejich péči. Jsou jiné choroby, které svazují lidská srdce. Pýcha, pohodlnost a sobectví dokážou spoutat člověka natolik, že není schopen prokazovat svým bližním žádnou službu bratrské lásky. Kdo neslouží, je nemocen. Ta nemoc je o to těžší, že chorý v jejím zajetí si často ani není vědom svého stavu, a zůstává tak slepý k nouzi, a bolestem těch, kteří potřebují jeho pomoc.

Přidej se k prosebníkům, kteří upozorňují Pána na svou nemocnou příbuznou a přimlouvají se za její uzdravení. Pros Ježíše, aby i tebe uzdravil ze všech neduhů, které ti jsou dosud skryty. A modli se nejen za sebe, ale i za ty, které nevidíš, ačkoliv čekají právě na tvou pomoc. Upřímná prosba za druhé je dobrým lékem proti duchovní horečce a Pán rád takovou modlitbu vyslyší. Děkuj z celého srdce Bohu, že ti umožňuje být v tak bezprostřední a důvěrné blízkosti jeho Syna. Pohleď na něj, s jakou láskou a mocí *bere Petrovu tchyni za ruku*. To stačí, aby se pozvedla a cítila se opět docela zdravá. Poznáš to z toho, s jakou horlivostí a ochotou se ihned vrací k službě plné lásky a péče. Raduj se z dobré pohody, která vládne v tomto domě, kde přebývá tak početná rodina. Budeš-li chtít, Ježíš rád zajde i do tvého domu, uzdraví tam kdejaký neduh a uschopní všechny, aby s láskou *obsluhovali* jeden druhého.

Jak vidíš, obyvatelé tohoto městečka nedopřávají Mistrovi klidu. Už dávno se snesl soumrak, a stále přivádějí své nemocné a ty, které ovládl zlý duch. Ježíš neúnavně navrací zdraví duše i těla. Pozoruj s vděčností, s jakou radostí se vracejí od Ježíše domů nejen ti, které uzdravil, ale dobří lidé, kteří

je přivedli. Jdi a vyhledej ještě ty, kteří neměli nikoho, kdo by je přivedl.

Pomáhej i ty bližním, aby se dostali k Ježíši a on je mohl uzdravit. Jedněm je třeba o Ježíši povědět, jiné je třeba podpořit a některé donést. Nedopusť, aby se někomu nedostalo Ježíšova milosrdenství jen proto, že se nenašel nikdo, kdo by mu o tom řekl a kdo by mu posloužil. Radost těch, jimž umožníš setkání s Pánem, který uzdravuje, bude i tvou radostí. Nestojí za to, abys překonal své pohodlí a svou sebelásku?

Podobně jako dříve v synagoze i nyní se zlí duchové ovládající nešťastné posedlé vzpouzejí proti Pánu. Ale Ježíš jim poroučí, aby mlčeli a vyšli. Jediné skutečné zastání před doléhajícím zlem naleznáš vždy u Ježíše, *kteří nečistým duchům přikáže a poslechnou ho*⁽¹⁾.

Ježíšova pastorační návštěva v Kafarau se protáhla do noci. Jeho láska nemá úřední hodiny, nikoho neodkázal na příští den. Avšak ani po tak náročném díle si Pán nedopřává dlouhého odpočinku. Nezbytnou protiváhou pastorační aktivity je samota a modlitba. Aby k tomu získal potřebný čas, obětuje Ježíš i něco ze svého pohodlí. Vstává za tmy, když všichni ještě spí, a odchází na opuštěné místo, aby se o samotě modlil. Až vzejde slunce, opět začne rozdávat Boží slovo, milost a zdraví, ale napřed potřebuje dlouze a v tichosti rozmlouvat se svým Otcem. Pojď se také zúčastnit této noční adorace, při které Ježíš vzdává chválu Bohu Otci jménem všech lidí, děkuje za dary, které může rozdávat, a prosí za všechny ty potřebné, kteří čekají na jeho pomoc. Uč se u Něho, jak se máš připravovat na účinný apoštolát. Poněvadž nebudeš rozdávat ze svého, musíš nejprve načerpat Boží dary v soustředěné a vroucí modlitbě tak, jak to dělá Ježíš. Vyprošuj si v této posvátné tiché chvíli dar modlitby a sílu k rozhodnutí, že nikdy nebudeš hledat výmluvy pro zkracování a vynechávání této vzácné a tak potřebné rozmluvy s Bohem. Horečná činnost bez modlitby je jen jiným projevem stejně nebezpečné nemoci.

S prvními ranními paprsky se dostávají i učedníci. Je tu první ovoce modlitby: *Všichni tě hledají!* Ježíš se vydává opět na cestu. *Jde budovat Jeruzalém, shromážďovat rozptýlené z Izraele, uzdravovat ty, jimž puká srdce, a obvazovat jejich rány.*

Chval Hospodina, neboť je dobrý, opěvuj našeho Boha, neboť je milý a zaslouží si chválu!⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 1,28; ⁽²⁾ viz res. žalm 147,1–3.

„Znovuobjevení křtu“

Církev je přesvědčena o tom, že jubilejní rok 2000 je »určitě zcela zvláštní Boží milostí pro církev a pro celé lidstvo«. Zve jednoho každého z nás, abychom »udělali všechno, co je v našich silách«, abychom této milosti připravili cestu⁽¹⁾.

Kristus – jediný Zachránce světa

První rok posledního třiletí před rokem 2000 není zasvěcen jen všeobecně *Ježíši Kristu*, nýbrž má obsáhlé generální téma: *Ježíš Kristus, jediný Zachránce světa, včera, dnes i na věky* (srov. Žid 13,8)⁽²⁾. Podle toho byl vytvořen emblém, který toto základní téma obsahuje. Nápis je uveden v latinské řeči. Latina je a zůstává jazykem církve, a spojuje tak všechny na společné cestě při této přípravě. Významně je tu položen kříž na celou zeměkouli; my totiž vyznáváme, že Ježíš Kristus je *jediný Zachránce světa*.

V tomto smyslu nám Církev předkládá pro kristologický rok společné obsahy: *Znovuobjevení Krista jako Zachránce a jako Zvěstovatele evangelia a s tím spojené téma nezbytnost víry v Ježíše Krista pro záchranu světa*. Při tom poukazuje Církev významně na *čtvrtou kapitolu Lukášova evangelia, ve které se spojuje téma hlásání a obrácení seslaného Božího Syna a téma jubilejního roku*⁽³⁾. V této kapitole vztahuje Ježíš na sebe místo z proroka Izaiáše, který říká: *Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně* (Lk 4,18n, srov. Iz 61,1n).

Znovuobjevení křtu

Je přáním církve, aby se příprava na rok 2000 »svátostně aktualizovala«. Říká: *Svátosti, které vhodně zapadají do téma-*

tu roku, mají být v hlásání a v církevním životě obzvláště zdůrazněny. V r. 1997 je to svátost křtu svatého, kterým se chce Církev intenzivně zabývat. Kříž na emblému je uvnitř ozdoben pěti vzájemně spojenými holubicemi. To vyjadřuje skutečnost, že Kristův kříž je také pramenem milostí Ducha svatého, představuje tak spojení se svátostným životem Církve. V roce 1997 půjde o to, aby všichni věřící znovu objevili svátost křtu svatého jako *základ své křesťanské existence*. Celý náš život jakožto křesťanů je nesen milostí, kterou jsme přijali při křtu. Všechno dobré, co přináší náš život, pramení z křestní milosti. Je naším úkolem, abychom měli tuto skutečnost každodenně před očima. Jen ten, kdo žije vědomě a vděčně se svátostí křtu, může ji skutečně rozvíjet a učinit plodnou.

Křest Páně

Svátek Křtu Páně 12. ledna byl slaven jako krásný výchozí bod. Podle obnovené liturgie tvořil závěr vánočního období. Kristus se zjevil jako Zachránce. Zjevení Páně začíná tím, že Ježíš jako novorozené Dítě spatří světlo světa a setkává se poprvé s lidmi. S tím ale souvisí skutečnost, že Bůh sám zjevuje světu, kým Ježíš skutečně je. Toto zjevení vrcholí právě při křtu Páně. Nebe se *otevřelo a Duch na něj sestoupil jako holubice*. *A hlas z nebe oznámil: »Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení«* (Mk 1,10n). Ježíš je představen jako Boží Syn, který je pomazán plností Ducha svatého. Událost křtu Páně však osvětluje i podstatu křtu každého křesťana.

Kristus jako šat

To, co je představeno při Ježíšově křtu, to se děje ve svátosti křtu jako tvůrčí zázrak Ducha svatého. Ježíš byl prohlášen za Božího Syna, my jsme znovu tvořeni jako Boží děti. Pokaždé když je nějaký člověk křtěn, *otevřívá se nebe a sestupuje Duch svatý, i když jej nemůžeme poznat viditelným znamením*. Ježíš sám prohlašuje, že křest je pro nás znovuzrození, že Duch svatý nám *vštěpuje božský, věčný život* (srov. Jan 3,1–13). K znovuoobjevení křtu jako základu křesťanské existence opírá se Církev zvláště o slova apoštola Pavla v listě ke Galatským. Tam srovnává Pavel nový život, který obdržíme při křtu, s šatem. K tomu se vztahuje výmluvné znamení bílého šatu, který se při křtu používá. Bílý šat je nejprve znamením, že naše srdce a naše duše je zcela očištěna od hříchu, který nás odloučil od Boha. Ale pro sv. Pavla je tento význam nedostačující. Říká: *Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni, oblékli jste Krista jako šat* (Gal 3,27). To však znamená: Když se nebeský Otec dívá na nově pokřtěného, vidí v něm nejen dotyčného člověka, ale také svého vlastního Syna. Proto jej Otec miluje stejnou božskou láskou. Každému pokřtěnému říká Otec: *Ty jsi můj milovaný syn, v tobě mám zalíbení*.

Poslání pokřtěných

V poselství ke Světovému dni misijí 1996 říká Svätý otec Jan Pavel II., že s milostí křtu je spojeno také poslání spolupracovat aktivně na šíření evangelia.

Klade na začátku otázku: *Kdo je to vlastně křesťan?*

Člověk, kterého uchvátil Kristus (Fil 3,12), takže je na-

plněn přáním hlásat jej všude až na konec světa a nade všechno jej milovat. Jestliže tomu tak není, jedná se o dosud nedokonalou, rozdělenou, nezralou víru⁽⁵⁾...

Tím, že byl začleněn do Církve, je každý křesťan povolán k tomu, aby byl misionářem a svědkem. To je výslovný úkol od Pána. A Duch svatý posílá každého pokřtěného, aby hlásal Krista všem národům a byl jeho svědkem: je to stejnou měrou povinnost i privilegium, protože se jedná o výzvu ke spolupráci s Bohem na spáse jednoho každého člověka i lidstva jako celku. *Byla nám totiž darována tato milost: zvěstovat pohanům nevystižitelné Kristovo bohatství* (Ef 3,8)⁽⁶⁾.

Na závěr svého poselství dívá se Jan Pavel II. vstříc roku 2000 a klade ještě jednou na srdce každému pokřtěnému *aktivní účast na evangelizačním úsilí, kterým se vyznačují tyto roky bezprostřední přípravy na Velké jubileum. Bezprostředně před začátkem 3. tisíciletí má Bůh v úmyslu připravit velké křesťanské jaro, jehož červánky jsou již patrné* (RM 86)⁽⁷⁾. *V tomto pevném přesvědčení zvu celou Církev k tomu, aby prožívala hlouběji Kristovo tajemství tím, že bude plna vděčností spolupracovat na díle spásy* (RM 92)⁽⁸⁾.

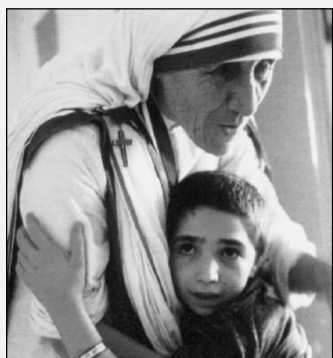
Křest spojuje všechny křesťany

Před rokem 2000 očekává Církev důležitý průlom na cestě k viditelné jednotě křesťanů. Výchozí bod všeho ekumenického úsilí vidí Církev v uvědomění toho, co nás spojuje. K tomu patří na prvním místě křest, který si křesťanská společenství navzájem uznávají. V dokumentu o přípravě na rok 2000 se říká výslovně: *Katechismus katolic-*

Rady Matky Terezy

„Nevěřte tomu, že láska musí být zvláštní, aby byla pravá. Nikoliv. Láska, kterou Jej milujeme, musí být vytrvalá. Lampa hoří, protože ji trvale živí drobné kapičky oleje. Jakmile kapky přestanou plamen žít, lampa zhasne a Ženich právem řekne: „Neznám vás“. Co je těmito kapičkami oleje v našem životě? Jsou to drobné věci každodenního života: věrnost, přesnost, drobné zdvořilé slůvko, myšlenka na druhé, naše umění mlčet, dívat se, promluvit a jednat. Nehleďte Ježíše v dalekých krajinách. Tam není. Je ve vás. Živte světlo své lampy a budete jej vidět stále zřetelněji.“

„Prosme Pannu Marii, aby učinila naše srdce dobrotivými a pokornými tak jako Srdce jejího Syna. Toto Srdce se formovalo v ní a z ní. Učíme se pokoře, když přijímáme s radostí pokoření. Jsme stvořeni pro větší věci, proč se máme snižovat k tomu, co kazí krásu našeho srdce...“

Čké církve připomíná skutečnost, že křesť tvoří základ společnosti všech křesťanů, a to i těch, kteří nejsou ještě v plné jednotě s katolickou církví (KKC 1271). Především pro ekumenické hnutí bude tento rok významný v tom, abychom upřeli zrak na jediného Pána v pilném úsilí, abychom se s ním sjednotili podle jeho modlitby k Otci. Zdůraznění ústředního postavení Krista, Božího slova a víry by nemělo zastínit potřebu probouzet u jiných konfesí zájem a příznivé přijetí⁽⁹⁾.

Obnova křtu

Konkrétně jsme v r. 1997 vyzýváni, abychom pravidelně obnovovali křestní slib a křestní milost. To se může uskutečnit

připomínkou křtu o nedělních bohoslužbách. Pokropení posvěcenou vodou nám připomíná náš křest a obnovuje požehnáním Církve křestní milost. Něco podobného se děje, kdykoliv se soukromě žehnáme svěcenou vodou.

Při výslovném obnovení křestního slibu (Kancionál 039, obřady Velikonoční vigilie) se soustředujeme na to podstatné, co od nás žádá křest pro naše celoživotní rozhodnutí. Vyznání slovy předpokládá vnitřní postoj, který znamená sebeodevzdání Bohu.

Pro obnovu víry je naprosto nezbytné, abychom po důkladné přípravě formou modlitby vědomě a výslovně vykonali odevzdá-

ní celého života Bohu. Příkladem takového odevzdání je modlitba sv. Mikuláše z Flüe: *Můj Pane a můj Bože, odejmi mi všechno, co mi brání jít za tebou. Můj Pane a můj Bože, dej mi všechno, co mě vede k tobě. Můj Pane a můj Bože, vezmi si mne a učiň si mne zcela svým majetkem* (viz Světlo 42/96, str. 5).

Zvláštní akcent získává toto sebeodevzdání, jestliže se uskutečňuje rukama Panny Marie. Ve své encyklice o Panně Marii doporučuje Svätý otec věřícím tzv. úplné zasvěcení Ježíši skrze Marii podle sv. Ludvíka Maria Grignona z Montfortu. Označuje při tom odevzdání se Kristu rukama Panny Marie za významný prostředek, abychom

stvo – vždyť On nedělá nic bez našeho souhlasu, bez našeho svobodného přilnutí, bez obětování naší práce.

Uvědomme si dobře, že budoucnost závisí na nás, že kvalita této budoucnosti závisí na naší modlitbě, na našem posvěcení se dnes. Když čteme Bibli, jak nás o to Maria znovu žádá, uvědomujeme si, že jsou to postoje Izraele, které napsaly jeho dějiny: Každá prodloužená nevěrnost se vyrovnala exilem, nadvládou cizí a modloslužebné moci.

Naše budoucí dějiny jsou psány dnes, spojíme-li se dnes s Bohem.

Tak připravujeme zítřky radosti, míru a lásky.

Bratr Efraim,

„Pokyn“ k poselství P. M. z 25. 1. 1997

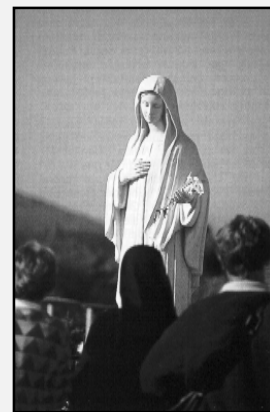
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Zvu vás, abyste přemýšlely o své budoucnosti. Vy si vytváříte nový svět bez Boha, pouze svými silami, a proto jste nespokojeny a bez radosti v srdci.

Tato doba je moje doba, a proto vás, děti, znovu vybízím, abyste se modlily. Když najdete jednotu s Bohem, pocítíte hlad po Božím slovu a vaše srdce, děti, bude přetékat radostí; a ať jste kdekoli, budete svědčit o Boží lásce. Žehnám vás a opakuji vám, že jsem s vámi, abych vám pomohla.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 1. 1997

Naše budoucí dějiny jsou psány dnes...

My vlastníme smysl dějin jednoduše proto, že Bůh v těchto dějinách intervenoval a učinil, že náš život se může stát „svatými dějinami“.

Jedno z prvních přikázání po ukončení stvoření, týkající se posvěcování času, je Shabbat. Židovský národ je stavitelem chrámu a stavitelem času zároveň. Písmo nám říká: „Naučte se dobře počítat vaše dny“. Vskutku, jako naše těla jsou živými kameny duchovní stavby, tak naše činy staví budoucnost, která vyústí do věčnosti. Bůh se nemůže obejít bez naší spolupráce; časy jsou vskutku v našich rukou, když se modlíme.

Maria nám dnes říká: „Tato doba je moje doba“. To znamená, že spolu s ní můžeme posvětit a způsobit, aby s naší spoluprací se uskutečnilo to, co Bůh připravil pro lid-

byli schopni žít věrně podle křestních závazků. *S radostí konstatuji, že se i v dnešní době vyskytují nová znamení této spirituality a zbožnosti*⁽¹⁰⁾.

přel. -lš-

(1) Apoštolský list *Tertio Millennio Advveniente* (T. M. A.), čl. 55;

(2) T. M. A., čl. 40; (3) A. a. S.;

(4) T. M. A., čl. 41; (5) Poselství Sv. otce k Světovému dni misii 1996, čl. 1; (6) tamt. čl. 3;

(7) *Redemptoris Missio* – encyklika Jana Pavla II. o trvalé platnosti misijního poslání (7. 12. 1990);

(8) Poselství Sv. otce k Světovému dni misii 1996, čl. 7;

(9) T. M. A., čl. 41;

(10) Encyklika *Redemptoris Mater* Jana Pavla II. o blahoslavené Panně Marii v životě putující církve (25. 3. 1987), čl. 48.

Slova Otců

Nebudte Ježíšovými přáteli jen v míru,
a v době boje nepřáteli.

Sv. Cyril Jeruzalémský

Ježíš trpěl za všechny lidi. Kříž – to není žádná vidina. Kdyby na kříži jen zdánlivě zemřel, byli bychom jeho křížem je zdánlivě zachráněni. Nikoliv. Jeho kříž není žádná fantazie, nýbrž krutá skutečnost. Naše spása tedy není žádný mýtus, ale skutečný vykupitelský dar.

Hlásím se ke kříži našeho Pána Ježíše Krista. Víím však také o jeho slavném zmrtychvstání. Kdyby Ježíš zůstal jen Ukřižovaným, neviděl bych žádný smysl v tom, abych vyznával Kříž. Ale po kříži následuje zmrtychvstání.

Nechybí pro to věrohodných svědků. I ty máš být svědkem zmrtychvstání. A když kříž navštívil i tebe? Snaž se, abys nezradil ukřižovaného a zmrtychvstalého Pána!

Nebud' v době pokoje jeho „přítelem“, ale v době boje nepřitelem Kříže. Ježíš, který byl bez viny, byl pro tebe ukřižován. A co ty? Byl bys ochoten nechat se ukřižovat?

On, náš Pán, rozpíná na kříži své paže, aby objal všechny končiny země svou vykupitelskou láskou. Bůh a člověk rozpráhl své lidské ruce, ale jeho božské ruce upevnily nebesa, jak je napsáno v žalmu 33.

Z katechezí
Cyrila Jeruzalémského

Liberalizace drog

Papežská rada pro rodinu uveřejnila 21. ledna pastorační úvahu pod názvem „Liberalizace drog?“, která odpovídá na otázky došlé radě z různých zemí a které se týkaly legislativy ve věci kontroly užívání drog a povolení zvláště tzv. měkkých drog. Rada tyto problémy konzultovala s odborníky z různých zemí a s vedoucími některých léčebných zařízení.

Dokument zkoumá stále stoupající spotřebu drog, která zasahuje nejen vybrané skupiny, ale stále větší počet lidí ze všech sociálních tříd, a škodí jednotlivcům, rodinám i celé společnosti, a zvláště mládeži. „Naše starost platí v prvé řadě mladým dospívajícím lidem, neboť ti jsou dnes prvními oběťmi drog.“

„Když se uvádějí argumenty pro nebo proti legalizaci „měkkých drog“, je třeba se vyvarovat nejen zjednodušování nebo generalizování, ale především politizaci problému, který je hluboce humánní a etický,“ praví se v prohlášení. Dokument si všímá negativních fyzických a psychologických účinků určitých chemických látek, které u uživatele vyvolávají „pocit izolace a on sám se stává obětí zlovyku, takže užívá stále silnější drogy... Tyto účinky jsou u různých drog odlišné, aniž je kdo schopen jasně rozlišit farmaceuticky mezi „měkkými“ a „tvrdými“ drogami.

Rada uvažuje o dnešním světě, kde „dítě je velmi brzy ponecháno samo sobě“ a kde mnozí mladí vstupují „na práh dospívání“ bez jakékoliv vnitřní přípravy. Proto hledají zachytné body a pěstují početné vztahy závislosti na druhých, na různých výrobcích nebo nátlakovém, riskantním chování.

Zatímco „rodiče se snaží poučit děti, co člověk může dělat a co dělat nesmí, mají často dojem, že jejich výchovné snahy mají problematický účinek nebo že jsou ohrožovány

idejemi a obrazy, které nabízí společnost... Nechtějí, aby jejich děti užívaly drogy, zatímco někteří lidé se snaží o legalizaci prodeje a užívání produktů, které vedou k drogové závislosti.“ „Vědí lidé opravdu, proč někteří usilují o volnou dostupnost drog? Chtějí lidé opravdu proti nim bojovat? Jdou snadněji a demagogickou cestou nebo se opravdu snaží o prevenci?“

„Legalizace drog přináší riziko opačných výsledků než těch, které se zamýšlely. Ve skutečnosti člověk snadno přijímá to, co je legální, normální, dobré – a tím mravné. Legalizací drog nejde o vlastní výrobek, který je volně dostupný, ale o důvody, které vedou k jejich konzumaci.“ „Na druhé straně od okamžiku, kdy zákon uznává toto chování jako normální, je možno se ptát, jak

chtějí veřejné autority naplnit povinnost výchovy a pomoci osobám, které budou mít přístup k drogám... Je nutno uvažovat také sociální dopad této legalizace. Jde o růst kriminality, o návyková onemocnění, o dopravní nehody... Bude mít stát dostatek finančních prostředků a osob, aby zabránil růstu zdravotních problémů, které legalizace drog s sebou nevyhnutelně přinese?“

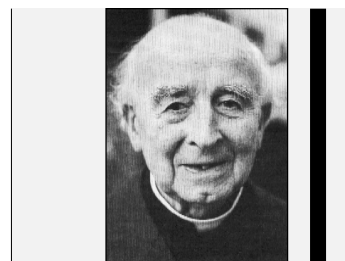
„Tváří v tvář těmto otázkám má stát především povinnost chránit společné dobro... Aby je stát zajistil, má také povinnost bdít nad blahem svých občanů... Nemá právo rezignovat na tuto povinnost tváří v tvář těm, kteří nejsou dosud úspěšní, a kteří jsou potenciálními oběťmi drog.“

„Církev chce upozornit na důsledky těchto jevů. Zdůrazňuje skutečnost, že v případě legalizace, prodeje a užívání drog je v sázce osud mnoha lidí. Nikdo nesmí experimentovat na úkor ostatních lidí. Chování, které vede k drogové závislosti, nelze napravit, pokud drogy, které ovlivňují toto chování, jsou volně dostupné.“

ČBK, VIS

□ Evropský parlament hájí neděli

V evropských církevních kruzích byla s uspokojením přijata zpráva, že Evropský parlament uhájil v rezoluci velkou většinou neděli jako všeobecný den odpočinku. Podnětem k rezoluci bylo rozhodnutí Evropského soudního dvora, který podpořil naléhání současné konzervativní britské vlády, aby se neděle již nepovažovala za „zvláštní den v týdnu“. V protikladu k rozhodnutí Evropského soudního dvora požaduje rezoluce parlamentu dodržování nedělního klidu z náboženských, rodinných a kulturních důvodů. ČBK

V Düsseldorfu zemřel ve věku 93 let kněz Karel Klinghammer. Narodil se r. 1903 v Cáchách. Kněžské svěcení přijal v r. 1929. Byl to první katolický kněz, který byl uvězněn nacistickým režimem po nástupu Hitlera k moci. Po válce byl přeložen do Düsseldorfu, kde působil neúnavně jako farář až do r. 1991. KNA

Těžký kov

Hudba může hladit, povznášet i mlátit jakoby klackem do hlavy. A samozřejmě navozovat všechny škály pocitů mezi tím.

Nebylo tedy nadarmo, že hned s prvním probuzením duševního a duchovního života člověka se objevila i obřadní a náboženská hudba. Od divošských skřeků v probubnovaných nocích až po bohaté katolické zpívané mše s kouzlem chrámové hudby.

Už na začátku osmdesátých let mi psal prof. Josef Kratochvíl (skautský autor J. K. Baby) do zambijské Lusaky, jak se rozrůstá po Evropě satanismus a s ním spojený satanistický „pop“ – populární hudba. Jako zkušený pedagog hned v začátcích upozorňoval na nebezpečí a nedozírné důsledky nezdravě rozrušovaných nervů zejména u mládeže.

Tam dole v Africe jsem měl plno kantorských starostí na univerzitě a neměl jsem na evropské problémy čas. Chodil jsem na mše do jezuitského kostela, kde měli jedinečný sbor. Zambijčané zpívali v místních jazycích matabele a bemba v doprovodu harmonia, s „divošskými“ obřadními bubny a v úchvatných rytmech rovnou Pánu Bohu do oken. Vše bylo tolik přirozené.

I když v té době (1982–1983) byl právě z Lusaky odvolán do Říma katolický biskup Millingo, o kterém se odhalilo, že praktikuje africkou černou magii „voo-doo“. I když jsem dost slyšel o působení přírodních drog, o tom, jak čarodějníci a čarodějnice dělají z lidí „Zombi“, těla bez duše, nedával jsem zprávám ze severu patřičnou pozornost.

Neuvědomoval jsem si souvislosti satanského zátahu.

Teprve po návratu jsem pozorně. Kardinál Josef Ratzin-

ger, představený Kongregace pro nauku víry, upozorňoval, podobně jako náš prof. Kratochvíl, na šířící se nákazu koncertování „heavy metal“.

Jediný pohled na obrazovku s rockovou muzikou byl velmi instruktivní. Zmítání většinou nadrovaných, randál vytvářejících bytostí na pódiích a moře svíjení a žížalení opojených „teenagerů“, občanů pod dvacet či spíše občanů pod osmnáct v hledištích, mluvilo za vše.

Heavy Metal – těžký kov, nastoupil cestu manipulace. Náš český překlad vystihuje pocity jeho divotvůrců, jak si na své muzice pochutnávají a jaký jí dávají význam. Metrův decibel elektronikou odlidštěných kytar vybičovávají a otřásají nervy a k tomu kvílení „I am anti-Christ“ a jiné hysterické výkřiky tetují často drogami „připravené“, umláčené duše...

Přes blahobytnou, rozmarnou severní Ameriku se černošské „voo-doo“ propasírovalo do Evropy s praktikováním kultury nebezpečných umělých drog. Je používáno lidmi šířícími zlo a jako vždy vydělávajícími na lidské slabosti a nerozvážnosti zejména mladých lidí. Banda Rolling Stones na své poslední „Voodoo procházce“ (Voodoo Lounge), jak nazvala svoje turné letem světem, vydělala 250 milionů liber šterlinků čistého zisku (The Daily Telegraph ze 17. 12. 1996, strana 3). Jde ale u Rolling Stones při provozování jejich voo-doo o mladickou nerozvážnost či o pubertální hec, či jen o vydělávání peněz? Těžko, vřdyť jim čtyřem je dnes dohromady 211 let a všichni jsou dávno

multimilionáři. Stačí se ale podívat do tváře padesátníkovi Mickovi Jaggerovi a pozorujeme škleby čerta jak z gotických chrličů.

Kouření je aktivní a pasivní. Působí zhoubně na toho, kdo kouří, i na toho, který v zaměřeném prostoru je nucen kouř vdechovat. Často končí rakovinou plic.

Podobně satanismus je aktivní a pasivní. Satanismus aktivní, černých mší (Black Sabbath či Voo-doo) v soukromí těch, kteří k satanskému dílu strhují na jevišti, a satanismus pasivní – zmítání nešťastníků, kteří se v extatickém opojení utápějí v „těžkém kovu“.

Co říci k tomu, že se prezident zhlédl v „Heavy Metal“ vůbec, a kultuře „Rolling Stones“ specificky? Vřdyť někteří z nich se otevřeně přiznali k praktikování satanismu. Jaké jsou a budou důsledky? Jak může člověk s „těžkým kovem“ rozdrčenou myslí vykonávat zodpovědnou práci? V čem se to zmítáme k sebezničení?! Kdo nám to narouboval?

Bohužel lidé neznalí angličtiny (ale i sami Angličané) si často v bláznivé vřavě (Raves) ani neuvědomují, co vlastně poslouchají, hulákají a při čem se to žížalí. Nicméně vřestěná slova tragicky působí s nervy narušujícím „těžkým kovem“...

Anglický katolický týdeník Catholic Times si ve svém čísle z 8. prosince 1996 (str. 1) všiml konečně výzev kardinála Ratzingera. Ve strnulém údivu zjišťuje, že „těžký kov“ rock and rollu je poznamenán satanskými hesly a že je skutečně inspirován zlem.

Konečně ani tituly „zpěvák“ už nic nezakrývají: „Cesta do pekla“, „Rock'n'roll zatracení“, „Hřích za hřichem“.

Miláček „náctníků“ Alice Cooperová prodává svoje poslední rockové album pod titulkem „Alice Cooperová jede do pekla“. Těžce kovové bandy předvádějí „fláky“ jako „Maximální hřích“, „Rozhovor se satanem“, „Černá mše“, „Mše, krvavá mše“, a dávají návody „Žij zlo!“... To už není legráčka nedospělých.

Lze se pak divit, že zcela pomatení „náctníci“ vykrádají kostely, aby pak svícny a obrácené kříže používali v tragicky znesvěčujících černých mších a sexuálních orgiích? Lze se divit úpadku kultury a morálky na všech rovinách veřejného i soukromého života až k vraždám ze zábavy? Lze se divit, že se mládež ničí k smrti předrovaním (overdose)? Grafitti „Overdose“ na stěnách západních měst neznamená nic méně než zahrávání si se smrtí. Je to satanistická výzva k sebevraždě. V UK. končí život sebevraždou devatenáct tisíc lidí ročně. Život už pro ně ztratil cenu.

Tance v Heavy Metal připomínají předsmrtné křepčení zoufalců z dob moru. Je to vše produkt jen mladistvého vzrušení?

Co bude dělat společnost, až zjistí, že už neunes náklady na psychiatrické léčebny, hospice pro postižené AIDS a bláznince pro ty, pro které už není návratu?

Bohumil Koblíha,
Londýn 18. 12. 1996.

Odpoutaná láska

Láska se pohybuje vzhůru k Bohu tak vzletně, že se musí zbavit zemské přitažlivosti. Kdo je tedy přikován k dobrům tohoto světa, nemůže prožít tento blažený pohyb.

Kdo miluje Boha, chce o něm vědět stále více. Všechno stvořené je jen slabý odlesk svého Tvůrce. Všechno stvořené směřuje k Bohu. Bůh, Stvořitel převyšuje všechno stvořené. Kdo se přikloní jen k tvorbě a ztratí ze zřetele Tvůrce, odní má stvoření jeho vznešený smysl.

Ale kdo je Bůh? Bůh je láska. Co žádá Bůh od člověka, od svého obrazu? Aby člověk miloval! Proto Pán říká: „To je moje přikázání, abyste se milovali vespolek, jako jsem já miloval vás.“ Kdo toto přikázání nezachovává, nepodobá se již Bohu, protože Bůh je láska. Kdo miluje Boha, miluje každého člověka. To má význam směrem k pozemským statkům, které člověk vlastní. Kdo miluje, nemůže rozhazovat peníze, jestliže bližní má nouzi. Kdo miluje, je štědrý a dělí se s tím, kdo má bídu.

Kdo následuje Boží lásku v tom, že dává almužnu, ten nerozlišuje při tělesné nouzi, zda je bližní dobrý nebo zlý, spravedlivý nebo nespravedlivý. Vidí jen jeho nouzi.

Láska nerozdává jen materiální statky. Nejcennější jsou dary duchovní, které z lásky dále rozdáváme. Sdělovat „Ježíšovo poselství“ lidem je tím nejkrásnějším darem. Odpoutaná láska, která se umí zříct pozemského majetku, chrání nás od hříchu lakoty a dává nám účast na poznání Boha.

*Myšlenky sv. Maxima
Vyznavače (†662)*

Obrat'te se věřte evangeliu

Stojíme opět na počátku postní doby. Latinsky se tato doba označuje *Quadragesima – čtyřicet dní přípravy na Velikonoce. Čtyřicet dní určených k tomu, abychom žili v těsném spojení s ukřížovaným a zmrtvýchvstalým Ježíšem. Čtyřicet dní k tomu, abychom dali prostor Duchu svatému, aby mohl v nás obnovit milost křtu, kterým jsme byli ponořeni do Kristovy smrti a spolu s Ním znovuzrozeni k novému životu a zmrtvýchvstání.*

To je teorie. Ale v praxi...? Zamysleme se vážně nad sebou. Co pro nás znamená postní doba? Někde v hloubi duše si vzpomínáme, že bychom se měli cvičit v umrtvování a „přinést nějakou obět“, jak se dříve říkalo. Ale celkem vzato má postní doba malý vliv na náš osobní a společenský život. Můžeme se vsadit, že žádná skrytá kamera by neobjevila, že evropští katolíci začali prožívat postní dobu. Skutečný nábožensky motivovaný půst, který skutečně ovlivňuje život lidí, je v islámu praktikovaný ramadán.

K podstatě křesťanské postní doby

Ve své podstatě musela by křesťanská postní doba znamenat zřetelné obrácení se k Bohu v modlitbě, postu a bliženské lásce, a to jako příprava na velikonoční slavnost. Jde o to v různých rovinách osvobodit se od sebe sama, abychom byli naplněni Boží láskou a pak s radostí darovali tuto lásku našim bratřím. Je to především **duch chudoby**, ve kterém bychom se měli v postní době cvičit. Jinak řečeno, Bůh by se měl stát naším jediným bohatstvím tím, že se přestane uzavírat jen do lidských jstot. Naše důvěra musí náležet především, a dokonce výlučně Jemu, našemu Pánu. Zkušenost nás učí: poklady Boží a poklady Církve jsou skutečnou radostí jen pro ty, kteří mají srdce pro chudé a kteří se velkodušně otevřeli Kristu.

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům, praví Pán. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu (Mt 6,24). Ježíšův pohled se soustře-

duje na mnoho bůžků, kteří činí lidské srdce pro Boha neplodným. A těch je mnoho. Promiňte mi, že mluvím tak konkrétně a že vás trochu burcují tím, že volím přímo Ježíšova slova z evangelia. Je to k našemu dobru.

Není možno současně sloužit Bohu a penězům

Ano, není možno současně sloužit Bohu a penězům. Není možno se přejídat a současně hledat svou denní stravu v Eucharistii. Není možno s nákupní horečkou spěchat vynášet vše možné ze supermarketů a současně uctívat lásku Ukřížovaného. Není možno postavit manželství na technikách proti otěhotnění a současně budovat na Kristu. Není možno se každý večer vzrušovat a bavit u televize a současně odhalovat Boží vznešenost, utápět se v diskotékách a tanečních lokálech a současně hledat radost srdce u Pána. Přitom víme, že Pán nás ve svém milosrdenství přijímá takové, jací jsme, a to s nekonečnou trpělivostí.

Dnes tedy je den milosti Dnes je čas k obrácení a ke spáse

Ano, pravý život, Boží život je nám docela blízko. Jen je třeba otevřít dveře a udělat ve

svém nitru dostatek prostoru, aby zde Pán našel potřebné místo. Bůh se zjeví jen těm lidem, kteří mu všude a ve všem dávají přednost.

Nejsme odsouzeni k tomu, abychom živořili jako duševně nevyvinutí. Ale naše přežití jako křesťanů závisí na vážnosti a opravdovosti našeho obrácení.

Musíme se opět pokořit před Bohem a přestat uctívat sami sebe. Musíme se modlit. Musíme se postit. Musíme znovu objevit zapomínanou skutečnost, že jsme hříšníci, oplakávat své viny a prosit o odpuštění. Musíme se kajicně zpovídat a pak teprve s duší před Bohem očistěnou s nekonečnou úctou přijímat Tělo Páně v Eucharistii. Musíme znovu objevit v každém člověku bratra a setru, pro které Ježíš Kristus zemřel.

Bez takového obrácení se naše západní církve rozplynou vniveč anebo budou zachráněny jen těžkou očistnou zkouškou. V tom spočívá milost postní doby. Je naléhavě nutné ji přijmout. Je to právě svatost, a to nikoliv jen svatost velkých svatých, ale svatost, kterou nabízí a kterou požaduje Bůh po jedem každém z nás, jedině tato svatost může zachránit svět.

Církev je svatá a všichni její členové jsou povoláni ke svatosti. To znamená i pro laiky osobní mravní úsilí o posvěcení. Stupeň osobní svatosti nezávisí na postavení, které člověk zaujímá ve společnosti nebo v církvi, nýbrž jen a jedině od míry prožívané lásky k Bohu a k bližním. Laik, který ochotně přijímá do srdce a do svého života lásku, je svatější než kněz nebo biskup, který ji přijímá v menší míře. Křesťanská svatost vyrůstá ze spojení s Kristem ve křtu a ve víře...

Jan Pavel II. 23. 11. 1993

Obrácení k Bohu – modlitba

Chci vám tedy naléhavě připomenout, že postní doba je především dobou obrácení k Bohu. V prvé řadě se to projevívá a vyjádří v častější a intenzivnější modlitbě, aby náš život prostoupila láska k našemu Pánu a aby tato láska propůjčila našemu životu Jeho rytmus. Z osobního hlediska to znamená, že se vynasnažíme **vyhradit pro našeho Pána více času**. Čas věnovaný službě Bohu je vždy také časem prospěšným pro člověka. Vynasnažíme se např. pečlivěji vykonat společně ranní a večerní modlitbu, jednou nebo dvakrát se i přes týden zúčastnit mše svaté. Při cestách pěšky, autem nebo železnicí můžeme čas využít k modlitbě sv. růžence. Pečlivě se připravíme k přijetí svátosti smíření, zúčastníme se adorace a pobožnosti křížové cesty. Čím více se naše srdce otevře Bohu, tím více se stane vnímavé také pro nouzi našich bližních a pro potřeby naší společnosti.

První důležité postní cvičení, **modlitba**, nás podnítl i k druhému cvičení, a to je podíl na soukromých nebo společných iniciativách na podporu potřebných. Měli bychom být štědrí nejen z nadbytku, ale i z toho, co získáme tím, že si vědomě něco odepřeme.

Kéž v této postní době prožijeme onen hluboký náboženský význam: Bůh, k němuž se chceme obrátit, je Bohem, který přišel na tento svět a sám se stal člověkem. Je to ukřižovaný Bůh, který na sebe bere bídu celého lidstva, aby je svým zmrtyvýchvstáním znovu obnovil. Co uděláme z lásky k tomuto Bohu a jak otevřeme své srdce vstříc našim bratřím, zvláště těm nejslabším a nejopuštěnějším?

*(Dokončení příště)
př. -Iš-*

Popelec

V žínici a popelu

Když nám o Popeleční středě kněz sype na hlavu popel nebo nám dělá popelem na hlavě křížek, říká: *Pamatuj, člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš*. Tak se nám připomíná pomíjivost všeho pozemského. Jak rychle může všechno to, co jsme pracně vybudovali, lehnout popelem nebo se zhroutit. Jak náhle může smrt ukončit všechny naše plány do budoucnosti. Je-li masopust dobou životní radosti, pak je Popeleční středa signálem, že nastává čas životních žní. Kdo má před očima svou smrt, zamýšlí se nad svým životem a s bolestí si uvědomuje, jak často *hřešil v myšlenkách, slovech i skutcích a nekonal, co má konat*. Je nutné obrácení! **Popeleční středou začínají dni pokání**.

V prvních křesťanských stoletích obdrželi veřejní kajícíci na Popeleční středu kající roucho. Byl to drsný oděv utkaný z kozích chlupů. Tato hrubá černá žínice se nosila někdy na holém těle. Každopádně bylo podle něho možno poznat každého kajícíka. V kostele měl vykázáno místo blízko dveří a mohl se účastnit pouze bohoslužby slova. Po evangeliu a kázání musel kostel opustit. Nebyl tedy přítomen proměňování ani přijímání.

Tímto způsobem se odčiňovala různá provinění a pokání trvalo podle tíže viny týdný, měsíce, při vraždě celé roky. Všem předcházelo veřejné vyznání hříchů, při kterém se celá obec věřících modlila za kajícíka. Kdo chtěl získat odpuštění hříchů, které uděloval kněz vkládáním rukou, musel nejdříve konat pokání „v popelu a v žínici“.

Tato forma pokání má biblické předobrazy, např. u Judit

a obyvatel Betulie. „Všichni mužové Izraele plakali ustavičně před Bohem a činili pokání přísným postem. Oni sami, jejich ženy a děti... si sypali na hlavu popel a oblékali kající roucha.“ Nebo když prorok Jonáš hrozil Ninive Božími tresty, „král povstal ze svého trůnu, oblékl se do kajícího roucha a posadil se do popela“. Ježíš sám říká: „Běda tobě, Korozaim, běda tobě, Betsaido. Kdyby se v Tyru a Sidonu udály zázraky, které se udály u vás, byli by činili pokání v žínici a popelu. Tyru a Sidonu bude při soudu lehčeji než vám“.

Když se kníže Luidorf Švábský vzbouřil proti svému otci císaři Oto I. a viděl, že svůj boj prohrál, vrhl se v Saufeldu k nohám zcela překvapeného otce. V hrubém kajícím rouchu a bos prosil o otcovské a císařské odpuštění, kterého se mu od otce dostalo.

Podobně se dočteme o císaři Jindřichu IV., kterého papež Řehoř VII. potrestal klatbou rámcí lítého sporu o investituru. Císař spěchal do Kanosy, kde se objevil v kajícím rouchu a stál bos tři dny před pev-

**Která hodina života je nejdůležitější?
Ta nynější.**

**Který skutek je v tomto životě nejdůležitější?
Ten, kterým se právě zabýváš.**

**Který člověk je nejdůležitější v tomto životě?
Ten, se kterým právě jednáš.**

Mistr Eckhart († 1328)

ností, kde se papež zdržoval, aby dosáhl od něho odpuštění.

Když biskup Oldřich z Aušpurku cítil blížící se smrt, dal nasypat na podlahu z popela kříž a položil se naň v kajícím rouchu. Za modliteb přítomných kněží a řeholníků zesnul jako člověk, který koná pokání v žínici a popelu.

Až do 19. století se můžeme dočíst o lidech, kteří v úsilí o dokonalost nosili pod oděvem kající šat jako kajícíci prvních století.

My máme dnes málo pochopení pro takové tělesné kastovníctví a veřejné vyznání svých provinění. A nejen veřejného vyznání. Zůstal nám jen popelec jako připomínka pomíjivosti našeho života a na naši odkázanost na Boží milosrdenství. Stačí to? -sks-

Jan Pavel II. a svátost smíření

14. ledna byla ve Vatikáně představena kniha Svátost smíření. Útlá brožura o 70 stranách obsahuje sedm úvah Jana Pavla II., které věnoval tématice této svátosti, a Apoštolský list velkému penitenciáři kardinálu Williamu Wakefieldu Baumovi.

Je to po publikaci z r. 1992 již druhá knížka věnovaná svátosti smíření. Úvod napsal státní sekretář kardinál Sodano.

Jednotlivé úvahy mají tato témata: „Svátost smíření a křesťanské svědomí“ (1981), „Služba ve zpovědnici, povinnost kněží“ (1989), „Velikonoční

smysl pokání“ (1990), „Svátost smíření, učitelka pravdy“ (1992), „Srdce kněze-zpovědníka, obraz Kristovy mírnosti“ (1993), „Zachování zpovědního tajemství až k prolití krve“ (1994), „Svátost pokání, zadoštíčinění a obnova ducha, (1995).

(Pokračování na straně 10)

Maria, životodárný Pramen

Ve svém dopisu P. Gondardovi, který je nyní zařazen do čtení v Denní modlitbě církve, vypráví Bernadetta, jak ji Panna Maria vyzvala, aby se napila z pramene. Protože žádný pramen neviděla, obrátila se dívka nejdříve k řece. Ale Maria ukázala prstem na pramen, a trvala na tom, aby odhrabala bláto, až se objevil malý potůček, hrstka jílovité vody.

Když dnes pomyslíme na lurdskou vodu, ve které se koupou tisíce a tisíce nemocných a kterou si poutníci odnášejí na všechny strany, takže se vylévá jako proud útěchy na celý svět, připomíná nám to řeku pokoje, o které hovoří Izaiáš v 66. kapitole. Na začátku tohoto mocně působícího pramene stojí tedy droboučký pramínek, který se stal patrný teprve na upozornění Matky Boží díky

prostinké poslušnosti dítěte, které Panna Maria přiměla k tomu, aby hrabala tam, kde nebylo nic vidět, a aby pila to, co zdánlivě nebylo k pití.

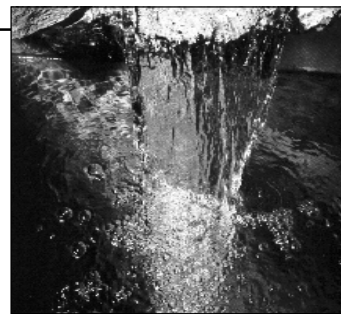
Maria nám darovala pramen. Ano, ona sama se stala »životodárným pramenem«. V tomto titulu, který jí dala východní církev, a ikonách⁽¹⁾ je velmi přesně vyjádřeno tajemství lurdské Madony.

V pátek 1. velikonočního týdne slaví východní církev svátek »Matky Boží – životodárného pramene«. Liturgické texty tohoto svátku by mohly být beze změny převzaty pro svátek Panny Marie Lurdské:

Ze svého nevysýchajícího pramene, Milostiplná, poskytuješ mi vodu milosti, která z tebe ustavičně vytéká... Protože jsi porodila Slovo... utíkám se k Tobě s prosbou, abys mě orosila svou milostí a já mohl zvolat: Raduj se, ty hojivá Vodo⁽²⁾.

Tak jako pramen vodu ani Maria nemá milosti, které rozdává, ze sebe, ale z prazdroje vši spásy a vši milosti, Ježíše Krista, který se podle Jana 4,13n a 7,37–39 dává poznat jako dárce pravé vody života. Z Něho vychází uzdravující řeka. Maria je však zřídlem této řeky zde na zemi – zdrojem lidského bytí Ježíše Krista, a tím i spásy, kterou přináší. A Ona sama první s vírou vyhloubila tento Pramen, když se s námahou v „hlíně“ svého života se vši jeho neprůzračností prohrabala do hloubky. až dorazila k prameni lásky v Srdci svého Syna vždy znovu a znovu, v každé situaci, zvláště pak v té, kterou nám staví před oči evangelium: v Káně neustala, dokud nevytekl přehojný proud Kristovy pomoci.

Sama se namáhala a přiměla i služebníky k důvěryplné námaze, stejně jako později dívku Bernadettu v Lurdech. Stále nás pobádá, abychom

svým úsilím a námahou se přičinili o to, aby milostiplná voda byla vždy na tom místě, kde ji pak Pán může na její přimluvu proměnit ve víno anebo obdarovat léčivou silou. „Nesla v sobě nesmrtelného Krista a může tak nechat na své děti vytékat sílu nesmrtelnosti. Její mateřství, které Ježíš na Golgotě potvrdil, se ukazuje jako mocné a účinné. Tak jako její Syn během svého pozemského života skleslým dodával odvahy, vracel malomocné očištěné do lidské společnosti a odnímal moc démonům, tak nyní Maria pokračuje v jeho díle⁽³⁾.“

Tak se Maria sama stává Pramenem. Jan Damascenský jí dává do úst tato slova: „Jsem stále tekoucí pramen uzdravení... Pojďte s důvěrou ke mně, národy, a čerpejte proudem dary milosti⁽⁴⁾“ a my se můžeme na ni obrátit s prosbou a chválou slovy ze svátku Panny Marie-životodárného Pramene: →

Jan Pavel II. a svátost smíření – pokračování ze str. 9

Jak vyplývá z Úvodu, tyto promluvy jsou zaměřeny na právo, angažovanost a bliženskou lásku kněze, služebníka této svátosti, zatímco Apoštolský list pojednává o pokání. Vyjadřuje současně úvahy Svätého otce o vznešenosti této služby, která s „výjimkou služby eucharistické stojí na prvním místě přede všemi ostatními“.

Při představování knihy prohlásil Mgr. Brunero Gherardini, vatikánský kanovník a emeritní profesor papežské laterán-

ské univerzity, že tato publikace „představuje skutečný akt učitelského úřadu církve“. Podle něho Jan Pavel II. zde prezentuje „syntézu nauky o svátosti smíření“. Zatímco se stále více ztrácí vědomí hříchu, „papež prohlašuje, že dnes ještě více než včera existuje potřeba zpovědníků, kteří jsou přesvědčeni, že jednají jménem Ježíše Krista, když posluhují věřícím touto svátostí“.

„Pastorační obavy vyvolávají tendence k používání společ-

ného rozhršení, které anuluje právo jednotlivce předstoupit sám osobně před Boha a jeho služebníka.“

Mgr. Gherardini na závěr vyzvedl téma jednoho z papežových projevů o „povinnosti kněží nevyhýbat se této privilegované službě zpovědníka, i když je náročná, protože právě ona je schopna zavlažit vykupitelskou milostí vyprahlou a zerodovanou poušť duše zpusťosené hříchem“.

VIS

11. února, o svátku Panny Marie Lurdské, Světovém dni nemocných bude Svätý otec sloužit v 16.30 hod. mši svatou ve vatikánské bazilice za „Římské dílo poutníků“.

Na Popelční středu bude celebrovat ve stejnou hodinu v bazilice sv. Sabiny, kde bude udělovat popelec.

Od 16. do 22. února se konají ve Vatikáně duchovní cvičení pro celou římskou kurii.

VIS

← Staň se pro mne pramenem, Panno, a zajisti mi milost Slova, Rodičko Boha a Pramene, abych mohl v hymnech opěvovat tvůj Pramen, z něhož tryská život a milost pro věřící; neboť ty jsi dala vytrysknout z osobněnému Slovu... Ty pozvedáš s jistotou věřící ze smrti, které spějí vstříc, a necháváš, aby pro ně vytryskla radost v přebohaté míře. Poznávám tě jako zářící a svatý chrám... a jako pramen nesmrtelnosti, z něho vytéká Voda, Kristus, ze kterého my všichni můžeme pít. Z tebe v hojně míře pramení milost, Bohorodičko a Panno, v hojně míře z tebe vytéká; znavení v tobě vysoko poskakují, velký počet malomocných se očisťuje a na demony padá hrůza. Všem věřícím daruješ uzdravení... Prameni, dej Vodě vytékat v hojně míře⁽⁵⁾.

Tato chvála dává tušit jak původ, tak cíl životodárné vody, kterou nám Maria může darovat: Je to ona řeka živé vody, jasná jako křišťál, vytékající z podtrůnu Božího a Beránkova (Zj 22,1). U Něho najdeme s konečnou platností uzdravení, jehož předchůť můžeme okusit v útěchyplné vodě Panny Marie, životodárného Pramene.

-sks-

⁽¹⁾ Jde např. o nástěnnou malbu v brontochionském klášteře v Mistře, 14. stol. Popis takových ikon v „Malířské příručce“ na hoře Athos (15. stol.) nám zobrazuje to, co se v Lurdech den co den děje: představuje nám Marii, která spolu s Dítětem sedí ve studničním kruhu. Z této studny vytékají zářivé vodní prameny do velké nádrže, ke které přicházejí velké zástupy nemocných, chromých a trpících, aby dotykem vody získali zpět zdraví pro tělo i pro duši.

⁽²⁾ Heiser, L.: Maria in der Christus-Verkündigung des orthodoxen Kirchenjahres, Thier 1981, s. 316;

⁽³⁾ tamtéž s. 317; ⁽⁴⁾ tamtéž s. 320n; ⁽⁵⁾ tamtéž s. 317n.

Katolikos Aram I. z Kilikie ve Vatikánu

Ve dnech 23. – 26. ledna 1997 navštívil Vatikán Jeho Svatost Aram I. katolikos arménské církve v Kilikii. Po příjezdu do Říma navštívil v ranních hodinách baziliku sv. Petra, kde setrval na modlitbách. Odtud odešel do Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů. V odpoledních hodinách jej přijal papež Jan Pavel II.

V pátek 24. ledna navštívil vatikánskou apoštolskou knihovnu, Sixtinskou kapli, baziliku Santa Maria Maggiore a lateránskou baziliku sv. Jana.

V sobotu se opět setkal na soukromé audienci se Svatým otcem. Odpoledne navštívil papežský arménský ústav a zúčastnil se v bazilice sv. Pavla za hradbami závěrečných modliteb Týdne za jednotu křesťanů. Řím opustil v neděli 26. ledna.

Tiskové středisko Svatého stolce zveřejnilo při té příležitosti vysvětlující nótu Rady pro podporu jednoty křesťanů o vztazích katolíkátu Kilikie k arménské apoštolské církvi v Libanonu a o jejich vztazích k římské církvi a jiným církvím.

Titul „katolikos“ pochází z řečtiny a znamená „univerzální“. Používá se k označení nejvyšší hlavy pravoslavné církve arménské, gruzínské a assyrské.

Arménie přijala křesťanskou víru v roce 301 a pokládá se za první křesťanský národ. Později prošla mnoha zkouškami způsobenými válkami a bludnými naukami. V době křížáckých válek se otevřela západním vlivům a r. 1342 přijala kilikijská církev Římem požadované dogmatické, církevně-právní a liturgické změny. Od r. 1441 je v arménské církvi dvojitá jurisdikce: jeden katolikos sídlí v Ečmiadzinu, druhý v Kilikii.

□ Počet věřících v Rusku vzrostl o 72 %

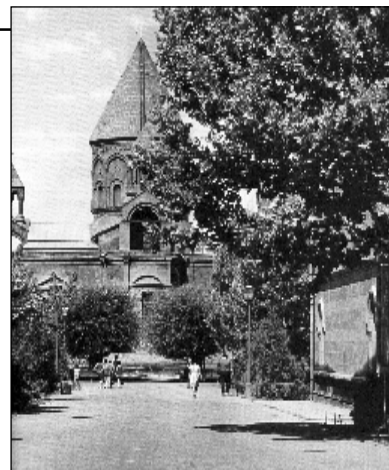
Podle sdělení francouzské pravoslavné agentury SOP se v Rusku zvýšil počet lidí, kteří se považují za „věřící“, za posledních 5 let o 72 %. Vyplývá to z ankety, kterou provedlo u 2 460 dospělých osob ze všech částí Ruska „Ruské centrum pro výzkum veřejného mínění“.

V r. 1991 odpovědělo na podobnou otázku ještě 53 % dotázaných, že nevěří v Boha. Počet nevěřících v procentech klesl mezitím na 37 %. Také počet „nerozhodnutých“ se snížil na polovinu (z 15 % v r. 1991 na 8 % v r. 1996). Za pravoslavné se označilo v loňském roce 50 % dotázaných, v r. 1991 to bylo pouze 30 %. Odborníci uvádějí, že pouze 10 % pravos-

slavných se v Rusku účastní nedělních bohoslužeb.

ČBK

□ **Hlavní představitel assyrské katolické církve katolikos patriarcha Mar Dinkha IV. a chaldejský katolikos Mar Rafael I. podepsali prohlášení o znovusjednocení obou církví.** Chaldejská katolická církev tvoří plné společenství s římskokatolickou církví. Obě církve se dohodly na vydání společného katechismu a zřízení společného semináře pro výchovu kněžského dorostu. Byla rovněž ustavena komise na znovuoživení původního společného liturgického jazyka. Assyrská církev ukončila své odloučení od římské církve po 1 500 letech v listopadu 1994, kdy Mar Dinkha IV. a Jan Pavel II. podepsali

V blízkosti Jerevanu stojí jeden z nejstarších křesťanských kostelů Ečmiadzin.

Od r. 1956 se kilikijská katolická výrazně ekumenicky angažují. Od r. 1962 je tato církev členem Světové rady církví a na výzvu Jana XXIII. vyslal katolikos Zareh I. pozorovatele na II. vatikánský koncil. Nástupce Zareha Khoren I. navštívil v r. 1967 Pavla VI. Z tohoto prvního setkání vzešlo vzájemné uznání autenticity obou církví, jejich víry, svátostí, světců jakož i služeb a poslání v současném světě.

VIS

prohlášení o zrušení rozkolu z r. 486. Počet assyrských a chaldejských katolíků obnáší asi 2 milióny věřících. KNA

† Obnovený chrám Krista Vykupitele, který byl na Stalinův rozkaz v r. 1931 vyhozen do povětří, stojí před dokončením. Po dvouleté výstavbě mohla být v hrubé stavbě konána 7. ledna vánoční bohoslužba.

KNA

Potřeba vykoupení jako filozofický problém

Ve druhém smyslu je „potřeba vykoupení“ pochopitelná teprve ve světle židovsko-křesťanského zjevení:

Teprve pohled na Boha, který stvořil člověka z ničeho, teprve vina a neposlušnost prvního člověka vůči Bohu Abrahama, Izáka a Jakuba, vzpoura proti Bohu živých, nikoliv mrtvých, teprve oznámení protoevangelia v knize Genesis, a konečně, a to především, krev Bohočlověka – Vykupitele odkrývají rozsah a hloubku naší potřeby vykoupení. Plný rozsah toho, jak potřebné je vykoupení člověka, vysvítá teprve z ceny, kterou za nás Vykupitel na kříži zaplatil.

Teprve před tváří Kristova kříže chápeme, jak strašná a hluboká byla naše vina, jak velice potřebovala vykoupení, když je možno hovořit po boku Stvořitele jen u Bohočlověka o vykupitelské roli a když je možno mluvit také o „spoluvykupitelském působení“ Panny Marie a součinnosti jiných lidí. Myšlenka na potřebu vykoupení se jeví pro nekřesťany často tak beznadějně zoufalá, že jim nezbyvá než ji nějakým způsobem potlačit. Jedině ve světle křesťanského zjevení se jeví zřejmá nejen potřeba vykoupení, nýbrž i lesk samotného vykoupení.

Ve filozofickém díle *Balduna Schwarz* (1937), které se má nyní znovu objevit na knižních pultech, pojednává Balduin Schwarz o ideji „křesťanské filozofie“. Schwarz vyjadřuje ve své knize *Věčná filozofie* (Ewige Philosophie)⁽⁶⁾ názor, že věčná filozofie, *philosophia perennis*, bude ustavena teprve tehdy, až se jí podaří zařadit skutečnost poznanou jen do určité míry do celistvé skutečnosti, když tedy dosáhne poznání o části ve světle celist-

vosti, tj. uchopí poznanou dílčí skutečnost v kontextu a šíří souhrnné skutečnosti. Filozofie v pravém slova smyslu nemůže být filozofickou dílčí vědou, např. pouze logikou, nebo pouze etikou atd. Musí vždy být pod záštitou všeobsahující filozofické disciplíny – metafyziky pravým souhrnným poznáním skutečnosti. V tom také spočívá nejvlastnější jádro a omyl totalitárních filozofických systémů. A tady nacházíme jednu z klíčových tezí B. Schwarz: Takové filozofické souhrnné poznání, které nepřekračuje hranice filozofie a nemůže obsahovat žádné hrubé omyly, je konec konců možné teprve pro křesťanského filozofa, a to právě proto, že může poznat resp. uznat jak všechno rozumově poznatelné, tak také to, co leží za hranicí čistého lidského rozumu.

Balduin Schwarz nazývá takovou víře přiměřenou formu filozofie, která vyrostla historicky viděno teprve v přátelském vztahu mezi židovsko-křesťanským zjevením a filozofií⁽⁷⁾, „křesťanskou filozofií“, i když přísně vzato i židovští filozofové, jako Philon, nebo muslimští filozofové, jako Avicenna, by mohli být také zařazeni do této kategorie filozofování.

To, co Schwarz říká, má velký význam pro téma potřebnosti vykoupení. Na rozdíl od antické filozofie, která tíhne k tomu postavit na místo slabého řeckého náboženství čistě filozofické náboženství a učení o vykoupení, (i když někteří filozofové, jako Sokrates, uznávali jasné hranice filozofie a vlastního vědění o svém úplném nevědění) je

křesťanský a především věřící filozof ještě více otevřen vůči vyšším tajemstvím víry. Jelikož u něho zcela odpadá nárok na souhrnné poznání vykoupení, je mu cizí podlehnout tlaku na vytvoření čistě lidské nauky o vykoupení. Ve středověké Summě, která pokládá za možné všeobsahující vědění jediné jako symbiózu filozofie (rozum) a zjevení (víra), nachází svůj nejčistší výraz filozofie, která podržuje v platnosti vyšší pravdy zjevení.

Teprve v autonomním „systémovém myšlení“ moderní filozofie od Descarta až k Hegelovi a v méně dominantní podobě až do přítomnosti je tento skutečnosti přiměřený druh filozofování nahrazen autonomní vědou o absolutním vědění, v jehož rámci jsou jiné vědy a náboženství obsaženy jenom jako dílčí momenty a současně jsou překonány. Taková filozofická vševěda a tento souhrnný systém musí být nutně filozoficky „nečisté“, neboť pravdy, které pouhému čistému rozumu nejsou dány, se v tomto systému přece jen tvrdí.

Ale vedle nebezpečí přepjetí filozofie číhá na filozofy také nebezpečí falešné filozofické skromnosti, která se vzdává pravé velikosti lidského rozumu, jakou získává v celkovém třeba jen v omezeném filozofickém pohledu na skutečnost. A když podlehe tomuto nebezpečí, nemůže již sehrávat roli propedeutiky vykoupení, protože se vzdala poznatků o Bohu, vině, duši, odpovědnosti, svobodě a nesmrtnosti, bez kterých potřeba člověka po vykoupení nemůže být poznána. Po historickém zhroucení Hegelova systému a ještě více po nastolení nedůvěry západního světa vůči marxistickému a každému jinému ideologickému „souhrnnému systému“ poklesla

také víra v absolutní systémy a filozofie se rozpadla na stále více a více specializované jednotlivé výzkumy. Dokonce se vzdala svého legitimního nároku na omezené souhrnné vědění, takže se této role ujaly přírodní vědy, které převzaly všechny od filozofů opuštěné systémy a ve formě různých ideologických absolutizací svých poznatků je použily k souhrnnému vysvětlení světa evolucí, náhodou, nutností atd.

Křesťanská filozofie se musí vzdát nároku být podobně jako v antice filozofickým náboženstvím, které je poslední naukou o spáse a vykoupení, stejně jako se musí vzdát systematického nároku moderní filozofie, která se chce uzavřít do sebe jako jediné čistá filozofie, a tak si nárokuje cíle, které principiálně zcela přesahují její síly především tam, kde chce obsáhnout celistvost skutečnosti, která je dostupná jen díky Božímu zjevení. Křesťanská filozofie se musí vymanit jak z křeče antiky, tak i moderní autonomistické filozofie a přiznat, že není sama schopna dát odpověď na všechny otázky, jako je očištění, spása, vykoupení a nejvyšší dobro.

Protože v těchto otázkách je filozofie sama ze sebe velmi nedostatečná, může sice přijít k poznání existence duše, nesmrtnosti a Boha, ale nemůže dát odpověď na otázku člověka po věčné spáse, proto musí filozofa chránit jeho víra před pokušením falešného spekulativního překračování vlastní kompetence. Jelikož antické náboženství bylo velmi slabé, bylo posláním filozofie provádět kritiku falešných náboženských idejí. Tak se ale neoprávněně stala „filozofickou naukou o vykoupení“ a „filozofickým náboženstvím“. V nejlepším případě hovořila antická filozofie o názoru, že ne vnější obřady, ale láska k pravdě

a ctnosti mohou vést k očistění duše (pravá *katharze*), ale nemůže si dělat nárok, že dá odpověď na poslední náboženské otázky.

V Platonově *Phaidonu* je překrásný výrok Sokratův, že by tu byla lepší cesta k poznání věčného života duše, kdyby filozof neznal pravdu o nesmrtelnosti duše jen ze svých vlastních rozumových argumentů, nýbrž z *theion logos* – z božského slova, které přichází z druhého břehu. Ale nejčastěji se předkřesťanská filozofie uchylovala k cizím okultním náboženským pravdám a kultům, jak to vidíme třeba u pythagorejců a jejich „ethosu“. Stejně tak právem chrání křesťanský filozof svou víru před systémy kantovského a hegelovského ražení, ve kterých jsou Kristus a jeho poselství o vykoupení jen určitými momenty v nepřesvědčujících a evidentní základny zbevených souhrnůch systémech.

Křesťanská filozofie je tedy filozofie přiměřená víře křesťanů, nepachtí se horečně za vytvořením souhrnného systému, jakoby celistvost a celkový řád všech věcí byly postižitelné pouhým rozumem. Místo toho je pouze vstupní branou k nadpřirozenou moudrost zahrnující *Summę*, která obsahuje vedle filozofie také teologii. Teprve tak je možno zřetelně oddělit sféru, která je dostupná čistě rozumovému poznání, a sféru, kterou může odhalit pouze víra a Boží slovo. Teprve taková filozofie jasně odlišená od náboženské víry je filozofií otevřenou také vůči mystériu, které obsahuje nejen řešitelné problémy, ale také neřešitelná tajemství.

⁽⁶⁾ Schwarz, B.: *Ewige Philosophie. Gesetz und Freiheit in der Geistesgeschichte*. J. Hegner Verlag, Leipzig 1937.

Svatý otec přeje Guatemalae budoucnost v míru a pokroku

Na závěr své katecheze ve středu 15. ledna obrátil se Jan Pavel II. zvláště ke skupině guatemalských poutníků:

„Raduji se z podepsání „Dohody o pevném a trvalém míru“, která ukončila dlouhá léta válek, a přeji tomuto drahému národu požehnání budoucnosti míru a pokroku jak duchovního, tak materiálního, v němž by byla respektována práva všech. Přeji také, aby jeden každý mohl přispět svým dílem k všeobecnému rozvoji, sociálnímu urovnání a obecnému pokoji. V tomto smyslu uděluji vám všem své apoštolské požehnání.“

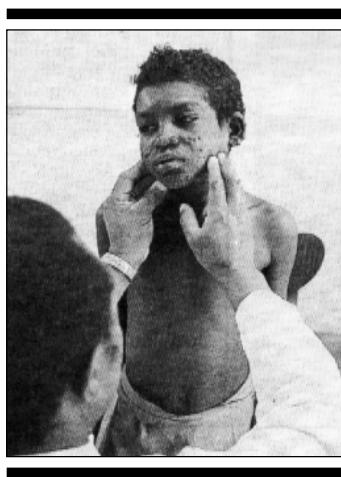
Další den sloužil kardinál Sodano ve vatikánské kapli sv. Pavla mši svatou na poděkování za uzavření míru. Koncelebrovali guatemalští kněží spolu s kněžími z jiných států.

Mezi koncelebranty byl také biskup Cipriano Calderon Polo,

viceprezident papežské komise pro Latinskou Ameriku. Přítomni byli velvyslanci latinskoamerických států, dále Portugalska, Španělska, Spojených států a Slovinska.

V homílii citoval kardinál Sodano několikrát pasáže z dopisu Jana Pavla II. z prosince loňského roku, který byl adresován guatemalskému prezidentovi, a připomněl, že uzavření míru, „představuje Boží dar, který oplodňuje dialog a který sám o sobě je skutečným výrazem milosti pro guatemalský lid“.

Hovořil také o potřebě míru v jiných částech světa a o jeho křehkosti na tolika místech, kde je nezbytné odpuštění, aby bylo možno vyjit ze vzájemné nenávisi a násill“. *VIS*

Díky pomoci z Evropy má tento malomocný chlapec z Afriky velkou naději, že se opět uzdraví. Během posledních 10 let bylo pomozeno takřka 1 milionu postižených. Lepra byla zatím poražena medicínsky, nikoli však sociálně-ekonomicky. Boj proti lepře je nutno spojit s bojem proti chudobě, válce a naprosto nedostatečným infrastruktuře. V r. 1995 bylo na jižní polokouli lékařsky ošetřováno půl milionu malomocných. *KNA*

Beatifikační proces s Popieluszkem

Polský primas kardinál Jozef Glemp oznámil, že beatifikační proces s knězem Jerzym Popieluszkem, který byl před 12 lety zavražděn, bude zahájen v únoru. Podklady jsou již úplně a brzy bude ustaven nutný diecézní soud k prošetření dokumentů, řekl Glemp při bohoslužbě ve Varšavě.

Papež do Sarajeva

Na otázky novinářů ohledně cesty papeže Jana Pavla II. do Sarajeva v dubnu t. r. vydal ředitel Tiskového sálu Svatého stolce J. Navarro-Valls toto prohlášení: „Cesta Svatého otce do Sarajeva se připravuje. Datum a program ohlásím, jakmile budou definitivně určeny. Možnost papežovy pastorační návštěvy v Libanonu se rovněž studuje.“

Audience členů Papežské rady pro rodinu

Vatikán (VIS): Papež Jan Pavel II. přijal 24. ledna členy Papežské rady pro rodinu a řekl, že téma projednávané na jejím plenárním zasedání – „Pastorační péče o rozvedené, kteří uzavřeli nový sňatek“ – je dnes ve středu pozornosti církve. Uvedl dále, že církev bolí, když se rodiny rozpadají, a to z jakéhokoliv důvodu, a že musí být nablízku těm, kdo přijali svátost manželství a uzavřeli nový sňatek.

Rozvedení, kteří žijí v novém manželství, jsou a zůstávají členy církve, protože přijali křest a uchovali si křesťanskou víru. Jistě, nové manželství po rozvodu zapřičiňuje mravní nepořádek, který je v protikladu k přesným požadavkům plynoucím z víry, ale ten neznamena přerušeni závazku modlitby a účinného svědectví lásky.

S odvoláním na apoštolskou exhortaci „*Familiaris Consortio*“ (1981) řekl: „Rozvedení, kteří uzavřeli 2. manželství, nemohou být připuštěni k přijímání eucharistie vzhledem k tomu, že jejich stav a podmínky života objektivně protičeí spojení lásky a modlitby mezi Kristem a církví, ke kterému dochází v eucharistii.“ Papež dodal, že to také vede k pravému pokání.

„Jak nemáme starostlivě sledovat situaci tak mnohých, kteří zvláště v ekonomicky vyspělých zemích žijí v opuštěnosti, zvláště pak těch, které nelze obvinít z rozpadu manželství?“ „Především je nutné pastoračně se věnovat bezprostřední podpoře manželů ve chvílích jejich krize.“ Jan Pavel II. zdůraznil, že když se manželé, kteří žili v neregulární situaci, vrátí plně k životu podle křesťanské víry, je nutné je přijmout s blahovůllí a láskou.“ Vyzvedl rovněž význam lidské a křesťanské formace dětí z nového manželství. Je třeba dále věnovat pozornost i dalším členům rodiny, kteří se více nebo méně účastní rodinného života. *ČBK*

Milí přátelé,

před třemi lety, 13. listopadu 1993, naše Kongregace sester karmelitek Dítěte Ježíše započala svou činnost v České republice, konkrétně v rodinném domku, ul. K. Michala 50, Praha 5-Zbraslav, 156 00.

Tato Kongregace byla založena v Polsku r. 1921, a teprve v r. 1990 do ní vstoupily tři dívky ze Slezska, aby tak mohly rozšířit její spiritualitu modlitby a apoštolátu, cestu duchovního dětství podle její hlavní patronky, sv. Terezy z Lisieux, zvláště mezi mládeží a dětmi. Po absolvování noviciátu jsme tedy přijely sem se sestrou představenou z Polska založit první klášter, a to v domku, který nám byl dán darem.

Pro zachování řádu a klauzury však tyto prostory zdaleka nestačí, neboť jsou zde jen dvě místnosti a kuchyně. Také z důvodu, že nemáme kam přijmout nová děvčata, která se chtějí zasvětit Bohu a cítí povolání k našemu způsobu života, začaly jsme přístavbu kláštera na naší malé zahrádce. Dále je plánována přestavba stávajícího domku, která by měla být napojena na novou přístavbu a ve které bude také umístěna kaple pro veřejnost. Celý klášter je plánován asi pro 10 sester, se všemi pro klášter potřebnými místnostmi. I když se nejedná o velkou stavbu nebo opravu velkého kláštera, přesto jsou náklady vysoké a stále stoupají a my je samy nestačíme pokrýt. Protože jsme chtěly na jaře 1997 již dokončit první část stavby (v létě by totiž mohly naše řady posílit dvě další dívky z Prahy, nyní již sestry, které ukončí svůj noviciát v Polsku), prosíme Vás proto touto cestou o Vaši pomoc. Kdokoliv a jakýmkoliv darem byste mohli přispět, děkujeme Vám a ujišťujeme o naší modlitbě za Vás.

Ať vám Pán vše v hojnosti odplatí!

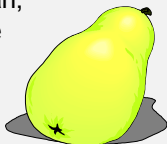
Vaše sestry karmelitky Dítěte Ježíše ze Zbraslavi.

Č. účtu: 0000 195 438 020 287/0100 Komerční banka, expozitura Praha 1 – Karmelitská, P. O. Box 1090.

Pro zasmání

Nešikovný číšník polil omáčkou oděv hosta, kterým byl místní farář. Jeho ministrant Martin řekl pohotově. „Vy jako farář nemůžete nadávat. Sedíte klidně a nechte to na mě“.

Pan farář se vrací na faru a vidí dva ministranty na hrušce. „Tak vy jste přišli na moje hrušky?“ „Ale co vás napadá, pane faráři, my se právě chystáme zavěsit zpátky ty, co popadaly“.

MILÝ BRATŘE, SESTRO,

chceme Tě pozvat na setkání mládeže z celých Čech, Moravy a Slezska v duchu sv. Františka z Assisi, s jehož pomocí bude toto setkání naplněno radostí, hudbou, zpěvem, ale i modlitbami a chválami a také samozřejmě přednáškami týkajícími se především dnešní doby. Toto setkání se koná od 28. 2. do 2. 3. 1997 v Křesťanském domě v Hradci Králové na Pouchově. Společný sraz je 28. 2. v 17.45 hod. před tamním chrámem sv. Pavla, kde v 18.00 zahájíme naše setkání společnou bohoslužbou. Na Pouchov se nejlépe dostaneš městskou hromadnou dopravou č. 13. Doporučujeme především odjezdy v 16.25, 16.56 a v 17.25 hod.

S sebou si vezmi spací pytel, karimatku, pokud máš breviář, kytaru nebo jiný hudební nástroj, zpěvník Hosana, Hlahol nebo nějaký podobný a hlavně co možná nejvíce bratrské lásky, ochoty a velkorysosti. Těšíme se, že spolu s Tebou a se sv. Františkem strávíme krásné chvíle radosti i zamyšlení.

Informace na tel.:

049/61 89 34, 049/62 29 90.

**VZDĚLÁVACÍ AKTIVITY
PRACOVNÍ SKUPINY PPR**

Vzdělávací kurzy pro instruktory PPR:

- 21. 2. 1997 – 17.00 – 19.00 hod.** – příprava snoubenců;
- 22. 2. 1997 – 9.00 – 17.00 hod.** – nabídka programu sexuální výchovy mládeže;
- 21. 3. 1997 – 17.00 – 19.00 hod.** – práce s nesprávně vyhodnocenými záznamy;
- 22. 3. 1997 – 9.00 – 17.00 hod.** – shrnutí pedagog. a psychos. aspektů poradenství PPR;
- 19. 4. 1997 – 9.00 – 17.00 hod.** – informativní setkání i pro ty, kdo se poradenstvím PPR nezabývají;
- 17. 5. 1997 9.00 – 17.00 hod.** – laktační amenorea a PPR jako metoda vyhnutí se početí při kojení.

Všechny tyto kurzy probíhají v Brně v jídelně polikliniky, Žerotínovo nám. 6. Příhlášky zasílejte na korespondenčním lístku nejméně 10 dnů před termínem kurzu na adresu:

Pracovní skupina PPR, poliklinika, Žerotínovo nám. 6, 602 00 Brno.

Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě! (Mt 19,16).

Milý bratře, cítíš ve svém srdci Boží pozvání k dokonalějšímu životu podle evangelijních rad a chceš na ně odpovědět, napodobuje sv. Františka z Assisi a velkého cítele Neposkvrněné Panny Marie sv. Maxmiliána Kolbeho? Nabízíme Ti možnost realizace tvých ideálů v minoritském řádu. Chceš-li získat podrobnější informace o našem způsobu života, napiš na adresu: **P. Kryštof Skibinski, Minoritská 1, 602 00 Brno**

Od 1. 1. 1997 došlo ke změně ceny inzerce v našem časopise. Všechny placené inzeráty mají jednotnou sazbu 35 Kč za 1 cm² + 22 % DPH.

CK „CHRISTOPHORUS“, spol. s r. o.,
Opletalova 10, 772 00 Olomouc,
tel., fax: 068/522 03 56

**IZRAEL
BIBLICKÁ VELIKONOČNÍ POUŤ**

ve dnech 8. – 16. 4. 1997

Cena: 22 990 Kč (+ 20 USD)

Na vaše přihlášky se těšíme co nejdříve.

Ženská komunita Miles Jesu zve mladé svobodné dívky a ženy (pracující i studentky) na víkendové duchovní cvičení od pátku 28. 2. 1997 – 19.00 hod. do neděle 2. 3. 1997 – 13.00 hod.

Duchovní cvičení jsou zaměřena zvláště za pomoci při rozeznávání povolání.

Místo:

Stud. domov Petrinum Brno, Veveří 15.

Informace a přihlášky:

Markéta Matoušková, Klatovská 20,
602 00 Brno, tel. 05/74 49 33
(případně 05/43 21 52 65).

**Křesťanské školy v Jihlavě:
RODINNÁ ŠKOLA U MATKY BOŽÍ**

Čtyřletá střední odborná škola se zaměřením sociálně-právním a veřejnosprávním (ukončená maturitou).

**STŘEDNÍ ODBORNÉ UČILIŠTĚ
U MATKY BOŽÍ**

Umělecká a tradiční řemesla dřeva a kovodělná (3 roky) s pokračováním v nástavbě (2 roky, maturita). Možnost praxe v soukromých provozovnách. Informujte se na tel. 066/237 82 nebo na adr. Kosmákova 45, 586 01 Jihlava.

Sobota 15. února 1997 – Hradec Králové, katedrála sv. Ducha, Pastorační středisko, kostel Panny Marie

DEN NADĚJE

Společné uvedení do postní duchovní obnovy farností královéhradecké diecéze

Program:

9.30 hod.

zahájení pontifikální mší svatou v katedrále

1.00 – 13.00 hod.

formační přednášky – modlitba, půst, almužna, uvedení do postní doby v Pastoračním středisku

13.00 – 14.00 hod.

přestávka, občerstvení, dotazy

14.00 hod.

duchovní a praktický smysl společné postní obnovy, výklad a předání pastoračních materiálů, závěrečné slovo otce biskupa – v kostele Panny Marie

Neděle 9. 2. – 5. v mezidobí

Mk 1,29–39

Řekli mu, ujmi se této ženy. Sami s ní nezmohli nic. A on ji uzdravil. Na koho chci ukázat já? Přivádějí k němu mnoho nemocných. Neměl bych mu také někoho přivést?

Pondělí 10. 2. – Gn 1,1–19

Svět je stále kolem nás, i my do něho patříme. Vše se může zdát být zcela samozřejmé. Podívejme se ale teď na přírodu kolem sebe i na sebe samé jako na Boží stvoření. Jako na dílo Boží tvůrčí fantazie!

Úterý 11. 2. – Gn 1,20–2,4a

Člověk, stvořený k Božímu obrazu. Každý. Je to vůbec uvěřitelné? A přece bychom to měli nějak nahlédnout!

Popeleční středa 12. 2. – Joel 2,12–14

„Svět chce být klamán.“ „Masky dolů“ – zní světem při skončení masopustu, a přitom si lidé ty pravé masky strhnout nedají. „Roztrhněte své srdce, ne pouze šaty“ – tady končí hra a jakékoliv zlehčení. Trhat srdce bolí, protože s tím trháme všechno, čeho je plné – všechny špatné vztahy i lpění. Co ale na tom, když se obracím k tomu, kterého miluji, když se obracím k tomu, který se slitovává a svojí láskou hojí rány.

Čtvrtek 13. 2. – Dt 30,15–20

Každé naše rozhodnutí má dalekosáhlý dopad, každý den si volím a vybírám. Bůh je stále připraven mě přijmout – jde o to, abych v těch prostých všedních věcech dnešního dne volil to, co je Boží, poněvadž to přináší život i štěstí, i kdyby to bylo těžké a nepochopitelné. Kdo se rozhoduje pro momentální štěstí, připravuje si těžkou budoucnost.

Pátek 14. 2. – Iz 58,1–9a

Budeš-li se dnes postít, je na čase, abys na to přestal být pyšný. Půst má v Božích očích smysl jen tehdy, je-li spojen s postem od svévole utlačování a ponižování druhých a s osvobozením od sebelásky, nelásky, pocitu vlastní dokonalosti. To je způsob, jakým se setkáváme s Bohem, který slyší a vyslyší.

Sobota 15. 2. – Iz 58,13–14

Že se často radujeme z hloupostí a povrchností, natolik se známe. Toužíme se však radovat z Boha, možná jsme to už někdy zažili. Sami sobě však býváme překážkou. Rozkoš a radost v Hospodinu nalezeš, jestliže, jak říká Izaiáš, dáš Bohu to, co mu patří. Jestliže se uvolníš pro Boha a jeho dílo. Pro Izraelitu to byl alespoň sabat, kdy dal Bohu všechnen svůj čas.

Neděle 9. února 5. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Job 7,1–4.6–7 Ž: 147 (146)1–2.3–4.5–6 2. čt.: 1 Kor 9,16–19.22–23 Ev.: Mk 1,29–39	odp.: slov. 3a
Pondělí 10. února panátka sv. Scholastiky, panny	- 1. čt.: Pís 8,6–7 Ž: 148,1–2.11–13a.13c–14 Ev.: Mk 10,17–30	odp.: slov. 12
Úterý 11. února Panny Marie Lurdské Svítočný den nemocných	- 1. čt.: Iz 66,10–14c Jdt 13,18bcde.19 Ev.: Jan 2,1–11	odp.: 15,9b
Středa 12. února POPELEČNÍ STŘEDA - den půstného postu	- 1. čt.: J12,12–18 Ž: 50,3–4.5–6a.12–13.14+17 2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2 Ev.: Mt 6,1–6.16–18	odp.: slov. 3a
Čtvrtek 13. února férie	- 1. čt.: Dt 30,15–20 Ž: 1,1–2.3.4+6 Ev.: Lk 9,22–25	odp.: Ž139,5a
Pátek 14. února férie	- 1. čt.: Iz 58,1–9a Ž: 50,3–4.5–6a.18–19 Ev.: Mt 9,14–15	odp.: 19b
Sobota 15. února férie	- 1. čt.: Iz 58,9b–14 Ž: Ž1,1–2.3–4.5–6 Ev.: Lk 5,27–32	odp.: 11a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9. 2.	10. 2.	11. 2.	12. 2.	13. 2.	14. 2.	15. 2.
Antifona	812	1741	1324	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1742	1325	271	271	271	271
Antifony	813	828	1325	1107	1198	1214	1229
Žalmy	813	828	813	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	816	1743	1326	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	692	1307	1326	274	278	281	284
Prosby	817	1744	1326	274	278	281	284
Záv. modlitba	692	1307	1327	275	278	282	285
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	1264	273	273	273	273
Antifony	818	833	1327	275	278	282	285
Žalmy	818	833	1265	1188	1104	1219	1234
Krátké čtení	820	835	1327	275	279	282	285
Záv. modlitba	692	835	1327	275	278	282	285
Nešpory: SO							
Hymnus	807	821	1746	1322	268	268	268
Antifony	808	822	838	1328	1193	1208	1224
Žalmy	808	823	838	1761	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	810	825	1749	1329	276	280	283
Ant. ke kant. P. M.	691	693	1750	1329	276	280	283
Prosby	811	826	1750	1329	277	280	283
Záv. modlitba	691	692	1307	1327	275	278	282
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260

nabídka

Velikonoční

Knihy si můžete objednat na adrese:
Matica cyrilometodějská, s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚT S KŘÍŽE KRISTOVA (obj. č. K 718)

Podle P. de Greeve upravil F. X. Juránek

V knize jsme vtaženi do dramatu Kristova utrpení, od Jidášovy zraedy až po smrtelný zápas na kříži. Teprve zde, jako účastníci tohoto dramatu, pochopíme, co je to hřích a jaký je smysl utrpení Kristova i našeho. Tato tajemství se podařilo autorovi vystihnout tak, že jsou srozumitelná pro čtenáře všech věkových kategorií, neboť hovoří přímo k srdci. Knihu vřele doporučujeme k rozjímání během liturgického slavení velikonočních událostí.

Formát A5, brož., 87 stran, 16 Kč.

SVĚTLO KALVÁRIE (obj. č. 2876)

Podle P. de Greeve upravil F. X. Juránek

Aktuální meditace o Kristově utrpení.

Ach, moderní člověče, s čím jsi vlastně spokojen? Jak vyhlížíš se vši vědou, se vši technikou, se vším pokrokem? Jsi šťasten? Máš vlastně srdce v blátě a hlavu v mracích. Je to tedy skutečně štěstí? S čím jsi spokojen? Podívej se, co to máš v rukou? – Špínu! Divošská hudba přehlušuje klepot tvých kostí, jež v tobě provádějí smrtelný tanec. S čím jsi spokojen?

Kterýsi liberální list uzavřel svou zprávu o velkoměstské vánoční slavnosti touto poznámkou: „Takový je život!“ Kdo by to mohl dokazovat před zbičovaným Kristem? Pravý život je: nevinnost, plnění povinností do úpadu, rozhodnost a upřímnost, být otcem, být matkou, obětovat se – to je život. To je život, který jsme od Boha dostali! A naší povinností je vrátit jej zpět čistý a neporušený. To pak je pravý život (*úryvek z knihy, str. 93*).

Formát A6, 110 stran, 25 Kč

„ANO“ KE KŘÍŽI (obj. č. 3225)

Anton Gots

Bližší informace o knize naleznete na poslední straně ve Světle č. 3/97.

Brož. A5, 124 stran, 59 Kč.

VELIKONOČNÍ CESTA (obj. č. K 2913)

Peter-Hans Kolvenbach, SJ

Bližší informace o knize naleznete na poslední straně ve Světle č. 5/97.

Brož. A5, 176 stran, 69 Kč.

Magnetofonové kazety:
1) Pašije podle evangelisty Matouše a Marka
2) Pašije podle evangelisty Lukáše a Jana
Zhudebnil Zdeněk Pololánik. Cena 95 Kč/ks.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matica cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Matica cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výtahy

Postovně uveřovano

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Maticy cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZsRF Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tiskárny o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.